

Arrest

nr. 285 356 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 6 april 2021, diende op 6 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden op 12 november 2020 genomen in Roemenië (Eurodac). Op 1 juni 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Roemenië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 11 augustus 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 augustus 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 06/04/2021
Overdracht CGVS: 27/01/2022

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 9 juni 2022 van 14u10 tot 17u15 een persoonlijk onderhoud in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Jean-Paul Docquir loco Döne Daygaran, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 04/05/2000. U bent Pashtoun van origine en Soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Zakhel, district Kunduz, provincie Kunduz. Hier woonde u samen met uw ouders en uw zus en zij wonen daar nog steeds. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U ging tot de negende graad naar school en volgde daarnaast ook twee à drie jaar les in een madrassa. U hielp ook mee in de telefoonwinkel waar uw vader de eigenaar van was.

In de madrassa vervolledigde u begin augustus 2020 het memoriseren van de koran. Drie dagen na het afwerken hiervan werd u onderweg naar huis door drie gewapende mensen benaderd die u vertelden dat u in aanmerking kwam voor de taliban omdat u de koran memorisatie voltooid had. U vertelde hen dat u dit zou bespreken met uw vader, waarop ze u naar huis lieten gaan. U wilde niet voor de taliban gaan werken en uw vader dacht er hetzelfde over. Drie dagen later werd u nogmaals door hen benaderd met dezelfde boodschap. Ze zeiden vervolgens dat ze u naar een andere provincie zouden sturen, dat ze u een training zouden geven en dat u daarna commandant zou worden van 20 à 25 mensen in uw regio. Opnieuw zei u tegen hen dat u met uw vader ging spreken, waarop ze zeiden dat dit de tweede keer was dat u weigerde en dat er geen derde keer mocht zijn. Uw vader wilde echter nog steeds niet dat u lid zou worden van de taliban.

U vertelde een vriend over deze problemen en twee à drie dagen na de tweede rekruteringspoging van de taliban werd u door deze vriend opgebeld omdat hij gezien had dat er twee à drie mensen onderweg waren naar uw huis. U zei dit tegen uw vader die u vertelde dat u zich bij de burens moest gaan verstoppen. De taliban kwam dan naar uw huis en ze vroegen aan uw vader om u locatie te geven. Ze sloegen hem ook en zeiden dat ze u zouden vermoorden als ze u zouden vinden. In de ochtend kwam uw vader naar het huis van de burens. Hij bracht u wat kleren en van daaruit ging u naar Kabul Bandar en daarna ontvluchtte u Afghanistan. Nadat u het land verlaten had stuurden ze u een oproepingsbrief.

U verliet Afghanistan op 10/08/2020, u was toen 20 jaar oud. U reisde via Iran naar Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en dan in een container naar België waar u op 6/04/2021 toekwam. Dezelfde dag diende u ook een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van de volgende documenten: uw taskara, het paspoort van uw vader, foto's van uw vader, een dreigbrief en een video en foto's van u tijdens de Dastar Bandi ceremonie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u weigerde lid te worden van deze groepering. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in de gedwongen rekrutering van de taliban aannemelijk te maken. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van individuele en gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban wordt meestal op een collectief niveau georganiseerd en is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er bestaat dan ook vaak een overeenkomst tussen het dorp en de taliban en er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Uit uw verhaal blijkt echter dat deze gedwongen rekrutering plaatsvond zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers (CGVS, p. 13-14, 17-18), wat in de tribale Afghaanse samenleving veeleer ongeloofwaardig is.

Hiermee samenhangend wijst de beschikbare informatie ook op het feit dat het voorkomen van gedwongen rekrutering in direct verband staat met het niveau van druk op de taliban (zie map 'Landeninfo'). U geeft echter aan dat veel taliban leden van uw dorp kwamen en dat er in uw regio 'gevechten waren, maar niet heel prominent' (CGVS, p. 12). Bovendien geeft u aan dat de leider van de taliban in uw dorp, M.(...) S.(...), veel macht had en dat mensen hem verkozen boven de overheid of de malik om problemen op te lossen (CGVS, p. 12-13). Deze zaken wijzen op het feit dat de taliban al een redelijk sterke machtspositie had in uw regio, dus de vraag stelt zich hier waarom ze dan gebruik zouden moeten maken van gedwongen rekruteringen.

Kortom, gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich ook op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie map 'Landeninformatie'). Uit uw verhaal blijkt niet dat u over militaire ervaring of militaire vaardigheden beschikt die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. U verklaart dat de taliban u wou rekruteren omwille van het feit dat u 'hafiz' (i.e., iemand die de koran gememoriseerd heeft) geworden was (CGVS, p. 13-14, 16, 18). U slaagt er echter niet in te verklaren waarom u, omwille van deze titel, een meerwaarde zou zijn voor de taliban. U geeft enkel aan dat ze u vertelden dat u 'bij hen zou passen' en dat de taliban titels zoals Qari of Mullah misbruikt (CGVS, p. 18). Het is niet ondenkbaar dat de taliban een rekruteringspoging zou ondernemen bij een persoon die de titel van 'hafiz' behaald heeft. Er is echter een verschil tussen een rekruteringspoging en een rekrutering onder dwang. Het is namelijk contraproductief – én risicovol – om een persoon tegen zijn wil in te rekruteren, aangezien er dan niet vertrouwd kan worden op de loyaliteit en discretie van deze persoon.

Uit het voorgaande blijkt dat de omstandigheden rond uw individuele en gedwongen rekrutering tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Ondanks herhaaldelijke vragen slaagt u er niet in om te verklaren waarom u in een dergelijk uitzonderlijke situatie terecht kwam (CGVS, p. 12, 18). Bijgevolg wordt uw gedwongen rekrutering niet aannemelijk bevonden. Aangezien het hier de kern van uw problemen betreft, zet het de geloofwaardigheid van uw volledige relaas op losse schroeven.

Ten tweede wordt de ongeloofwaardigheid van uw rekruteringsverhaal verder ondersteund door de vreemde elementen en tegenstrijdigheden in uw relaas. Vooreerst geeft u aan dat u tweemaal benaderd werd door drie gewapende mannen. U geeft aan dat u ze niet kende aangezien hun gezichten gemaskerd waren (CGVS, p. 16-17). Echter, later in het interview zegt u dat de mensen die u benaderden uw dorpsgenoten waren en dat ze u heel goed kenden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat ze maskers droegen, maar dat ze uw naam zeiden en dat u daarom wist dat het uw dorpsgenoten waren (CGVS, p. 20). Dit biedt echter geen afdoende verklaring voor deze duidelijke tegenstrijdigheid en doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook verklaart u dat de talibs zeiden dat u een training zou krijgen in een andere provincie en dat u daarna commandant zou worden van 20 à 25 mannen in uw regio (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat ze een dergelijke functie en verantwoordelijkheid zouden aanbieden aan iemand zonder banden en/of enige loyaliteit met de taliban. Zeker aangezien u aangeeft dat veel van uw dorpsgenoten talibs waren (CGVS, p. 12) en de taliban bijgevolg beschikte over voldoende andere, 'veiligere' kandidaten voor een dergelijke functie.

Daarnaast legt u weinig aannemelijke verklaringen af over de andere personen uit de madrassa die de koran gememoriseerd hadden. U verklaart dat de taliban wist dat u 'hafiz' geworden was omdat u aanwezig was op een Dastar Bandi ceremonie (i.e., ceremonie waarbij personen die de koran gememoriseerd hadden een tulband krijgen). Op deze ceremonie waren er 7 of 8 graduatens aanwezig, waaronder 2 à 4 dorpsgenoten, en waren er 2000 mensen aanwezig als publiek (CGVS, p. 10, 16-17). Er dient hier opgemerkt te worden dat u het memoriseren van de koran opgaf als reden voor uw gedwongen rekrutering. Het is dus weinig aannemelijk dat u de enige persoon zou zijn die de taliban zou willen rekruteren. Hierover zegt u dat het zou kunnen dat N.(...) ook benaderd werd, maar dat u niets weet over zijn persoonlijk leven (CGVS, p. 18). Aangezien u N.(...), en de andere dorpsgenoten, tot uw dichte vriendenkring rekent én aangezien u N.(...) in vertrouwen nam over uw persoonlijke problemen, is het ongeloofwaardig dat u niet aan hem zou vragen of hij gelijkaardige problemen met de taliban ervaarde (CGVS, p. 16-17). Dit vreemde element in uw relaas doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt ook onduidelijke verklaringen af over de gebeurtenissen na de twee rekruteringspogingen. U verklaart bijvoorbeeld dat N.(...) u op de hoogte bracht van het feit dat er 2 à 3 mensen naar uw huis onderweg waren (CGVS, p. 14). Op de vraag hoe N.(...) wist dat deze personen onderweg waren naar uw huis, antwoordt u dat hij u gewoon wou waarschuwen en dat hij niet wist of ze naar u onderweg waren (CGVS, p. 15). Het feit dat N.(...) 2 à 3 personen op straat tegenkwam en u daarna meteen opbelde is een zeer vreemd element in uw verhaal. U spreekt later in het interview bovendien over 4 personen die naar uw huis kwamen, wat dus niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 18). Ook verklaarde u dat u na het telefoontje van N.(...) naar de buurman ging en daar de nacht doorbracht (CGVS, p. 14). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u, wetende dat de taliban naar uw huis onderweg is, naar het huis van uw burens zou gaan in plaats van een verder gelegen huis. De taliban kan u hier namelijk heel makkelijk opmerken. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat u aan het begin van het interview verklaarde dat het laatste huis waar u overnachtte voor uw vlucht uw eigen huis was (CGVS, p. 7). Dat u over een dergelijk essentieel element in uw asielaanvraag dergelijke inconsistente verklaringen aflegt, tart alle verbeelding aangezien het zo een grote tegenstrijdigheid is. Ten slotte verklaart u dat uw vader deze reis in één dag organiseerde, wat wel heel snel is gezien de omstandigheden (CGVS, p. 8). Bovenstaande zaken bevestigen nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

Ten derde dient hier opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen aflegt omtrent uw studies aan de madrassa. U antwoordt vrij kort op de vragen over uw scholingsgeschiedenis en brengt niet veel spontane informatie aan. Op de vraag om te vertellen over uw tijd in de madrassa antwoordt u bijvoorbeeld enkel 'ik zou daar in de ochtend gaan en ook in de avond' (CGVS, p. 9) en op de vraag wat u in de madrassa allemaal geleerd heeft antwoordt u 'ik memoriseerde de hele koran, maar het zou teveel tijd nemen om dit allemaal te zeggen' (CGVS, p. 10). Van iemand die de 9e graad (= 3e middelbaar) behaald heeft in het reguliere onderwijs, kan echter verwacht worden dat die uitgebreidere antwoorden geeft. Bovendien bent u onduidelijk over de duur van uw studies aan de madrassa. Op de vraag hoe lang u naar de madrassa bent gegaan, antwoordt u eerst 2 à 3 jaar, maar even later zegt u dat u naar de madrassa ging sinds u een kind was (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom u nog naar school ging terwijl u ouder was dan 18 jaar, antwoordt u dat u het meeste van uw tijd aan de madrassa spendeerde en dat u gedurende 3 à 4 jaar reguliere school had gemist (CGVS, p. 16). Aangezien u dus duidelijk heel veel tijd spendeerde in de madrassa, kan hier de vraag gesteld worden hoe het komt dat u pas op de leeftijd van 20 jaar 'hafiz' geworden bent. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een aantal foto's en een video neer. Dit beeldmateriaal bewijst enkel de Dastar Bandi ceremonie, een element dat hier niet betwijfeld wordt. Wanneer deze ceremonie plaatsvond, valt echter niet af te leiden uit de foto's en de video en ook de link met uw beweerdde problemen met de taliban worden hier niet mee aangetoond.

Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd wordt door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen en uw neergelegde documenten. Vooreerst is het opvallend dat u voor het eerst over een dreigbrief spreekt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Volgens uw verklaringen werd deze dreigbrief namelijk al 7 of 10 dagen na uw vertrek uit Afghanistan afgegeven en bracht uw vader u hiervan op de hoogte terwijl u onderweg was naar België (CGVS, p. 19-20). Tijdens uw interview op DVZ sprak u echter niet over deze dreigbrief. Geconfronteerd met dit feit, antwoordt u dat ze u daar niet alles lieten bespreken en dat u alles daar kort moest zeggen (CGVS, p. 20). Echter, tijdens uw interview op DVZ haalde u wel aan dat de taliban na uw vertrek nog bij u thuis is langs geweest. Het is dus heel vreemd dat u dan niet zou vermelden dat er ook een dreigbrief werd gestuurd. De vraag stelt zich hier ook waarom de taliban deze brief zou sturen terwijl ze deze boodschap al persoonlijk aan uw vader hadden overgebracht.

Ook wenst het CGVS te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten bovendien te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Aangezien het hier bovendien over een kopie gaat, kan geconcludeerd worden dat deze dreigbrief een heel lage bewijskracht heeft en de bovenstaande appreciatie niet kan ombuigen. Het dient hier ook opgemerkt te worden dat in de hoofding van de brief gesproken wordt over de taliban groepering van het Chardara district, terwijl u verklaarde in Kunduz district te wonen.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban.

Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, het paspoort van uw vader en de foto's van uw vader wijzen slechts op uw nationaliteit en herkomst, elementen die niet betwijfeld worden. De bewijskracht van de dreigbrief en de foto's en video van de Dastar Bandi ceremonie werden voordien al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe als volgt:

"Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft verschillende documenten aan het CGVS overhandigd om zijn asielrelaas aan te tonen. Verzoeker probeert hieronder om zoveel mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing.

Het CGVS bepaalt als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst te informeren dat de Taliban getracht hebben te rekruteren omdat hij korangeleerde is. Er is dus wel degelijk sprake van lokale verankering.

Verzoeker was, samen met enkele andere korangeleerden, aanwezig bij een Dastar Bandi-Ceremonie. Hierdoor zijn de Taliban te weten gekomen dat verzoeker ook korangeleerde is.

Het gaat in casu dus niet om een gedwongen rekrutering zonder lokale verankering.

Het CGVS gaat verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst enerzijds erop te wijzen dat het hier wel degelijk gaat om rekrutering omwille van lokale verankering. Anderzijds is deze informatie van het CGVS achterhaald, gezien de machtsovername van de Taliban over heel Afghanistan.

Het CGVS gaat nog verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst er evenwel op te wijzen dat hij, als korangeleerde, een geliefd kandidaat is om aangenomen te worden door de Taliban, omdat zijn kennis nodig is voor deze fundamentalistische islamitische beweging. Daarnaast verliest het CGVS uit het oog dat verzoeker weliswaar nog geen militaire kennis had, maar nog zeer jong en sterk was en is en dus ook zeer gemakkelijk en vlot militaire kennis kan aangeleerd krijgen.

Het CGVS gaat verder als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst te antwoorden dat het CGVS spijkers zoekt in laag water: verzoeker heeft verklaard dat hij ze niet kende, doch dat zij hem kenden (hij weet dit omdat ze zijn naam noemden): dit is perfect mogelijk en helemaal géén “duidelijke tegenstrijdigheid”.

Het CGVS gaat verder:

[citaat bestreden beslissing]

Ook hier wenst verzoeker er op te wijzen dat hij als korangeleerde, een geliefd kandidaat is om aangenomen te worden door de Taliban, omdat zijn kennis nodig is voor deze fundamentalistische islamitische beweging. Daarnaast verliest het CGVS uit het oog dat verzoeker weliswaar nog geen militaire kennis had, maar nog zeer jong en sterk was en is en dus ook zeer gemakkelijk en vlot militaire kennis kan aangeleerd krijgen.

Het CG VS gaat nog verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst er op te wijzen dat er in de Afghaanse maatschappij zeer veel achterdocht bestaat. Er wordt niet zoveel gepraat over iemands privé-leven.

Het CGVS gaat nog verder als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst te antwoorden dat hij geen tijd had om naar een verder gelegen huis te gaan.

Nadien diende hij zo spoedig mogelijk Afghanistan te verlaten.

Het CGVS verklaart:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft zo goed mogelijk proberen te antwoorden op de vragen van het CGVS, alsook heeft hij inderdaad een aantal foto's en een video neergelegd. Dit beeldmateriaal bewijst, volgens het CGVS, enkel de Dastar Bandi ceremonie. Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat van een asielzoeker onmogelijk kan verwacht worden dat hij elk element van zijn asielrelaas kan bewijzen door middel van video's of documenten.

Het CGVS gaat verder als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij tijdens het interview bij de DVZ uiteraard niet over alles uitgebreid kon spreken, daar dient het interview bij het CGVS voor. Het is dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS verzoeker kwalijk neemt dat hij niet reeds uitgebreid was tijdens het interview bij de DVZ.

Het is des te opmerkelijker dat het CGVS aan de dreigbrief, waar verzoeker over spreekt, slechts een zeer lage bewijskracht aan toekent “aangezien het hier bovendien over een kopie gaat”. Het CGVS gaat namelijk verder als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst erop te wijzen dat het zeer goed mogelijk is dat de Taliban groepering zelf afkomstig is van Chardara. Chardara en Kunduz district zijn per slot van rekening beide gelegen in Kunduz provincie.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: [citaat <https://www.ohchr.org/en/2021/09/oral-update-situation-human-rights-afghanistan>]

Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden:

[citaat <https://www.ohchr.org/en/2021/09/oral-update-situation-human-rights-afghanistan>]

Sinds de machtsovername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt.

Alle voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggevallen. De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden:

[citaat <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>]

De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen:

[citaat https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan_humanitarian_weekly_5_sep.pdf.]

Bij alle voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia:

[citaat <https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-new-government>]

Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel:

[Ibid.]

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert:

[citaat <https://www.ohchr.org/en/2021/09/oral-update-situation-human-rights-afghanistan>]

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "that the Taliban regarded the war in Afghanistan as over and, contrary to their actions in the 1990s, vowed no reprisals against former enemies and adversaries going forward." (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 18 August 2021, beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.)

Het CGVS stelt als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EU AA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het

gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt, *Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account.* (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers)

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. In een aanvullende nota van 9 december 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.1.3. In een aanvullende nota van 15 december 2022 brengt verzoeker informatie uit de Nansen Note 3-22 van maart 2022 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het loutere gegeven dat verzoeker een korangeleerde zou zijn, is een herhaling van verzoekers relaas. Dit is geen concrete weerlegging van enig motief van de bestreden beslissing waarom verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad wijst erop dat verzoeker Afghanistan zou zijn ontvlucht één jaar voor de machtsovername van de taliban. Verzoekers betoog dat de informatie betreffende de gedwongen rekrutering waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is, kan *in casu* aldus niet overtuigen. Verzoekers verklaringen over zijn beweerde gedwongen rekrutering door de taliban in 2020 stroken niet met de relevante beschikbare landeninformatie. Vooreerst blijkt dat gedwongen rekrutering ten tijde van verzoekers beweerde vluchtrelaas in direct verband stond met het niveau van druk op de taliban. In 2020 stonden de taliban echter minder onder druk en stonden zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden waren er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moesten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kon de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan was het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. De taliban beschikten over mobiele eenheden die konden worden ingezet om in deze laatste gebieden tekorten op te vangen. Daarnaast blijkt uit de beschikbare bronnen dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ditzelfde geldt ook voor minderjarigen. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwasht

worden in o.a. madrassa's alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwasht.

In casu is dit, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, niet het geval. Verzoeker was immers minstens 20 jaar oud ten tijde van de beweerde rekrutering, hetgeen op zich reeds ongeloofwaardig is en niet overeenstemt met de voormelde informatie. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen evenmin dat er beroep zou zijn gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Integendeel beweert verzoeker dat drie gewapende, gemaskerde mannen hem zomaar zouden hebben aangesproken toen hij op weg was naar huis en hem vertelden dat hij in aanmerking kwam voor de taliban, omdat hij de memorisatie van de Koran voltooid had. Dit alles stemt niet overeen met voormelde informatie over indoctrinatie en brainwashing door de taliban.

Waar verzoeker nog stelt dat hij heeft verklaard dat hij de gemaskerde mannen die hem aanspraken niet kende, doch dat zij hem wel kenden en dat hij dit weet omdat ze zijn naam noemden en dit aldus geen duidelijke tegenstrijdigheid is in zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over o.a. zijn asielaanvraag. Van verzoeker mag aldus redelijkerwijze worden verwacht dat hij van meet af aan uit zichzelf volledige informatie geeft over zijn gemaskerde belagers, temeer aangezien dit incident rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan.

De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *"Ten eerste slaagt u er niet in de gedwongen rekrutering van de taliban aannemelijk te maken. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van individuele en gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban wordt meestal op een collectief niveau georganiseerd en is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er bestaat dan ook vaak een overeenkomst tussen het dorp en de taliban en er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Uit uw verhaal blijkt echter dat deze gedwongen rekrutering plaatsvond zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers (CGVS, p. 13-14, 17-18), wat in de tribale Afghaanse samenleving veeleer ongeloofwaardig is.*

Hiermee samenhangend wijst de beschikbare informatie ook op het feit dat het voorkomen van gedwongen rekrutering in direct verband staat met het niveau van druk op de taliban (zie map 'Landeninfo'). U geeft echter aan dat veel taliban leden van uw dorp kwamen en dat er in uw regio 'gevechten waren, maar niet heel prominent' (CGVS, p. 12). Bovendien geeft u aan dat de leider van de taliban in uw dorp, M.(...) S.(...), veel macht had en dat mensen hem verkozen boven de overheid of de malik om problemen op te lossen (CGVS, p. 12-13). Deze zaken wijzen op het feit dat de taliban al een redelijk sterke machtspositie had in uw regio, dus de vraag stelt zich hier waarom ze dan gebruik zouden moeten maken van gedwongen rekruteringen.

Kortom, gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich ook op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie map 'Landeninformatie'). Uit uw verhaal blijkt niet dat u over militaire ervaring of militaire vaardigheden beschikt die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. U verklaart dat de taliban u wou rekruteren omwille van het feit dat u 'hafiz' (i.e., iemand die de koran gememoriseerd heeft) geworden was (CGVS, p. 13-14, 16, 18). U slaagt er echter niet in te verklaren waarom u, omwille van deze titel, een meerwaarde zou zijn voor de taliban. U geeft enkel aan dat ze u vertelden dat u 'bij hen zou passen' en dat de taliban titels zoals Qari of Mullah misbruikt (CGVS, p. 18). Het is niet ondenkbaar dat de taliban een rekruteringspoging zou ondernemen bij een persoon die de titel van 'hafiz' behaald heeft. Er is echter een verschil tussen een rekruteringspoging en een rekrutering onder dwang. Het is namelijk contraproductief – én risicovol – om een persoon tegen zijn wil in te rekruteren, aangezien er dan niet vertrouwd kan worden op de loyaliteit en discretie van deze persoon.

Uit het voorgaande blijkt dat de omstandigheden rond uw individuele en gedwongen rekrutering tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Ondanks herhaaldelijke vragen slaagt u er niet in om te verklaren waarom u in een dergelijk uitzonderlijke situatie terecht kwam (CGVS, p. 12, 18).

Bijgevolg wordt uw gedwongen rekrutering niet aannemelijk bevonden. Aangezien het hier de kern van uw problemen betreft, zet het de geloofwaardigheid van uw volledige relaas op losse schroeven.

Ten tweede wordt de ongeloofwaardigheid van uw rekruteringsverhaal verder ondersteund door de vreemde elementen en tegenstrijdigheden in uw relaas. Vooreerst geeft u aan dat u tweemaal benaderd werd door drie gewapende mannen. U geeft aan dat u ze niet kende aangezien hun gezichten gemaskerd waren (CGVS, p. 16-17). Echter, later in het interview zegt u dat de mensen die u benaderden uw dorpsgenoten waren en dat ze u heel goed kenden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat ze maskers droegen, maar dat ze uw naam zeiden en dat u daarom wist dat het uw dorpsgenoten waren (CGVS, p. 20). Dit biedt echter geen afdoende verklaring voor deze duidelijke tegenstrijdigheid en doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook verklaart u dat de talibs zeiden dat u een training zou krijgen in een andere provincie en dat u daarna commandant zou worden van 20 à 25 mannen in uw regio (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat ze een dergelijke functie en verantwoordelijkheid zouden aanbieden aan iemand zonder banden en/of enige loyaliteit met de taliban. Zeker aangezien u aangeeft dat veel van uw dorpsgenoten talibs waren (CGVS, p. 12) en de taliban bijgevolg beschikte over voldoende andere, 'veiligere' kandidaten voor een dergelijke functie."

Verder legt verzoeker weinig aannemelijke verklaringen af over de andere personen uit de madrassa die de Koran gememoriseerd hadden. Indien verzoeker werkelijk gedwongen gerekruteerd zou zijn geweest omwille van zijn profiel, kan redelijkerwijze worden verwacht dat andere korangeleerden van de madrassa ook benaderd zouden zijn geweest door de taliban. Het is immers weinig aannemelijk dat verzoeker de enige persoon zou zijn geweest die de taliban zou willen rekruteren. Dat verzoeker hier weinig tot niets over weet te vertellen, omdat er volgens hem in de Afghaanse maatschappij zeer veel achterdocht bestaat en dat er niet zoveel gepraat wordt over iemands privé-leven, kan niet overtuigen. De volgende vaststellingen van de bestreden beslissing zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: "Daarnaast legt u weinig aannemelijke verklaringen af over de andere personen uit de madrassa die de koran gememoriseerd hadden. U verklaart dat de taliban wist dat u 'hafiz' geworden was omdat u aanwezig was op een Dastar Bandi ceremonie (i.e., ceremonie waarbij personen die de koran gememoriseerd hadden een tulband krijgen). Op deze ceremonie waren er 7 of 8 graduaat aanwezig, waaronder 2 à 4 dorpsgenoten, en waren er 2000 mensen aanwezig als publiek (CGVS, p. 10, 16-17). Er dient hier opgemerkt te worden dat u het memoriseren van de koran opgaf als reden voor uw gedwongen rekrutering. Het is dus weinig aannemelijk dat u de enige persoon zou zijn die de taliban zou willen rekruteren. Hierover zegt u dat het zou kunnen dat N.(...) ook benaderd werd, maar dat u niets weet over zijn persoonlijk leven (CGVS, p. 18). Aangezien u N.(...), en de andere dorpsgenoten, tot uw dichte vriendenkring rekent én aangezien u N.(...) in vertrouwen nam over uw persoonlijke problemen, is het ongeloofwaardig dat u niet aan hem zou vragen of hij gelijkaardige problemen met de taliban ervaarde (CGVS, p. 16-17). Dit vreemde element in uw relaas doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Waar verzoeker stelt dat hij geen tijd had om naar een verder gelegen huis te gaan en dat hij nadien zo spoedig mogelijk Afghanistan diende te verlaten, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de volgende correcte en pertinente motivering: "U legt ook onduidelijke verklaringen af over de gebeurtenissen na de twee rekruteringspogingen. U verklaart bijvoorbeeld dat N.(...) u op de hoogte bracht van het feit dat er 2 à 3 mensen naar uw huis onderweg waren (CGVS, p. 14). Op de vraag hoe N.(...) wist dat deze personen onderweg waren naar uw huis, antwoordt u dat hij u gewoon wou waarschuwen en dat hij niet wist of ze naar u onderweg waren (CGVS, p. 15). Het feit dat N.(...) 2 à 3 personen op straat tegenkwam en u daarna meteen opbelde is een zeer vreemd element in uw verhaal. U spreekt later in het interview bovendien over 4 personen die naar uw huis kwamen, wat dus niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 18). Ook verklaarde u dat u na het telefoontje van N.(...) naar de buurman ging en daar de nacht doorbracht (CGVS, p. 14). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u, wetende dat de taliban naar uw huis onderweg is, naar het huis van uw burens zou gaan in plaats van een verder gelegen huis. De taliban kan u hier namelijk heel makkelijk opmerken. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat u aan het begin van het interview verklaarde dat het laatste huis waar u overnachtte voor uw vlucht uw eigen huis was (CGVS, p. 7). Dat u over een dergelijk essentieel element in uw asielaanvraag dergelijke inconsistente verklaringen aflegt, tart alle verbeelding aangezien het zo een grote tegenstrijdigheid is. Ten slotte verklaart u dat uw vader deze reis in één dag organiseerde, wat wel heel snel is gezien de omstandigheden (CGVS, p. 8). Bovenstaande zaken bevestigen nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw relaas."

Waar verzoeker stelt dat hij zo goed mogelijk heeft proberen antwoorden op de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud, dat hij foto's en een video heeft neergelegd, dat dit beeldmateriaal volgens de commissaris-generaal enkel de Dastar Bandi-ceremonie bewijst en dat hij wenst te benadrukken dat van een asielzoeker onmogelijk kan verwacht worden dat hij elk element van zijn asielrelaas kan bewijzen door middel van video's of documenten, benadrukt de Raad dat indien verzoeker daadwerkelijk meent dat hij een nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming correct informeert over zijn identiteit, plaatsen van eerder verblijf en de problemen die tot zijn vlucht hebben geleid. Verzoeker diende alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zodat de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met hem kunnen worden beoordeeld (artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Deze elementen omvatten onder meer zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheden gehad zijn relaas aannemelijk te maken op basis van andere elementen naast video's en documenten, waaronder zijn verklaringen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de in de wet vastgelegde cumulatieve voorwaarden is voldaan, *quod non in casu*. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal worden door de Raad correct en pertinent geacht: *“Ten derde dient hier opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen aflegt omtrent uw studies aan de madrassa. U antwoordt vrij kort op de vragen over uw scholingsgeschiedenis en brengt niet veel spontane informatie aan. Op de vraag om te vertellen over uw tijd in de madrassa antwoordt u bijvoorbeeld enkel ‘ik zou daar in de ochtend gaan en ook in de avond’ (CGVS, p. 9) en op de vraag wat u in de madrassa allemaal geleerd heeft antwoordt u ‘ik memoriseerde de hele koran, maar het zou teveel tijd nemen om dit allemaal te zeggen (CGVS, p. 10). Van iemand die de 9e graad (= 3e middelbaar) behaald heeft in het reguliere onderwijs, kan echter verwacht worden dat die uitgebreidere antwoorden geeft. Bovendien bent u onduidelijk over de duur van uw studies aan de madrassa. Op de vraag hoe lang u naar de madrassa bent gegaan, antwoordt u eerst 2 à 3 jaar, maar even later zegt u dat u naar de madrassa ging sinds u een kind was (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom u nog naar school ging terwijl u ouder was dan 18 jaar, antwoordt u dat u het meeste van uw tijd aan de madrassa spendeerde en dat u gedurende 3 à 4 jaar reguliere school had gemist (CGVS, p. 16). Aangezien u dus duidelijk heel veel tijd spendeerde in de madrassa, kan hier de vraag gesteld worden hoe het komt dat u pas op de leeftijd van 20 jaar ‘hafiz’ geworden bent. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een aantal foto's en een video neer. Dit beeldmateriaal bewijst enkel de Dastar Bandi ceremonie, een element dat hier niet betwijfeld wordt. Wanneer deze ceremonie plaatsvond, valt echter niet af te leiden uit de foto's en de video en ook de link met uw beweerde problemen met de taliban worden hier niet mee aangetoond.”*

In zoverre verzoeker stelt dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiteraard niet over alles uitgebreid kon spreken, dat het interview bij de commissaris-generaal daarvoor dient, dat het onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal verzoeker kwalijk neemt dat hij niet reeds uitgebreid was tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat het opmerkelijk is dat de commissaris-generaal aan de dreigbrief slechts een zeer lage bewijskracht toekent aangezien het bovendien over een kopie gaat, wijst de Raad erop dat de verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. De Raad neemt de volgende motivering van de commissaris-generaal over, die correct en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier: *“Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd wordt door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen en uw neergelegde documenten. Vooreerst is het opvallend dat u voor het eerst over een dreigbrief spreekt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Volgens uw verklaringen werd deze dreigbrief namelijk al 7 of 10 dagen na uw vertrek uit Afghanistan afgegeven en bracht uw vader u hiervan op de hoogte terwijl u onderweg was naar België (CGVS, p. 19-20). Tijdens uw interview op DVZ sprak u echter niet over deze dreigbrief. Geconfronteerd met dit feit, antwoordt u dat ze u daar niet alles lieten bespreken en dat u alles daar kort moest zeggen (CGVS, p. 20). Echter, tijdens uw interview op DVZ haalde u wel aan dat de taliban na uw vertrek nog bij u thuis is langs geweest.”*

Het is dus heel vreemd dat u dan niet zou vermelden dat er ook een dreigbrief werd gestuurd. De vraag stelt zich hier ook waarom de taliban deze brief zou sturen terwijl ze deze boodschap al persoonlijk aan uw vader hadden overgebracht.”

Verzoeker kan nog gevolgd worden waar hij stelt dat het mogelijk is dat de talibangroepering zelf afkomstig is van Chardara aangezien Chardara en Kunduz beide gelegen zijn in de Kunduz provincie, doch dit betreft een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker zijn gedwongen rekrutering niet aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, acht de Raad het niet geloofwaardig dat de taliban zouden hebben gepoogd om verzoeker te hebben rekruteren. Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat verzoeker bij een eventuele terugkeer vreest te worden gedood door de taliban omdat hij is gevlucht in plaats van in te gaan op deze ongeloofwaardig bevonden rekruteringspoging.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO-rapport “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunduz (district Kunduz). Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP